

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
Braće Radića 2

Poslovni broj: 1 P-60/12-115

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Trgovački sud u Varaždinu, po sucu pojedincu Radovanu Raduki, u pravnoj stvari tužitelja GRAD VARAŽDIN, OIB: 13269011531, Varaždin, Trg kralja Tomislava 1, kojega zastupaju punomoćnici mr.sc. Marijan Petrić, odvjetnik u Varaždinu te odvjetnici u Odvjetničkom društvu Petrić i dr. j.t.d. u Varaždinu, Kolodvorska 13, protiv prvotuženika VARKOM d.d., OIB: 39048902955, Varaždin, Trg bana Jelačića 15, kojega zastupa punomoćnik Renato Keretić, odvjetnik u Varaždinu, Trakošćanska 16a i drugotuženika T & H invest d.o.o., OIB: 86546896316, Varaždin, A. Wisserta 3/a, kojega zastupaju punomoćnice Maja Špoljarić i Romina Štaba, odvjetnice u Varaždinu te ostali odvjetnici iz Odvjetničkog društva Porobija i Špoljarić d.o.o. u Varaždinu, Kolodvorska 12, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vrijednost predmeta spora: 125.601.600,00 kn, nakon glavne rasprave zaključene 4. prosinca 2014. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 16. siječnja 2015.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan preostali dio tužbenog zahtjeva prema prvotuženiku VARKOM d.d., Varaždin, Trg bana Jelačića 15, koji glasi:

"Nalaže se prvotuženiku VARKOM d.d., Varaždin, Trg bana Jelačića 15, da isplati tužitelju GRAD VARAŽDIN, Varaždin, Trg kralja Tomislava 1, iznos od 9.173.209,55 kn, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 17% godišnje tekućom od dospijeca pojedinih iznosa kako su niže navedeni do 30. lipnja 2011., po stopi od 15% godišnje od 1. srpnja 2011. do isplate, a u slučaju promjene eskontne stope Hrvatske narodne banke, po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, i to na iznose od:

- 4.844.141,04 kn od 8. srpnja 2009. do isplate,
- 1.000.000,00 kn od 6. siječnja 2010. do isplate,
- 1.000.000,00 kn od 18. lipnja 2010. do isplate,
- 1.000.000,00 kn od 3. srpnja 2010. do isplate,
- 1.049.636,47 kn od 30. listopada 2010. do isplate,
- 277.564,53 kn od 30. listopada 2010. do isplate,
- 1.867,51 kn od 25. prosinca 2010. do isplate,

sve u roku od osam dana."

II. Nalaže se drugotuženiku T & H invest d.o.o., Varaždin, A. Wisserta 3/a, da isplati tužitelju GRAD VARAŽDIN, Varaždin, Trg kralja Tomislava 1, iznos od 8.299.675,92 kn, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 17% godišnje tekućom od dospijeca pojedinih iznosa kako su niže navedeni do 30. lipnja 2011., po stopi od 15% godišnje od 1. srpnja 2011. do isplate, a u slučaju promjene eskontne stope Hrvatske narodne banke, po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg

dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, i to na iznose od:

- 3.970.607,41 kn od 8. srpnja 2009. do isplate,
- 1.000.000,00 kn od 6. siječnja 2010. do isplate,
- 1.000.000,00 kn od 18. lipnja 2010. do isplate,
- 1.000.000,00 kn od 3. srpnja 2010. do isplate,
- 1.049.636,47 kn od 30. listopada 2010. do isplate,
- 277.564,53 kn od 30. listopada 2010. do isplate,
- 1.867,51 kn od 25. prosinca 2010. do isplate,

sve u roku od osam dana.

III. Odbija se kao neosnovan preostali dio tužbenog zahtjeva prema drugotuženiku T & H invest d.o.o., Varaždin, A. Wisserta 3/a, koji glasi:

"Nalaže se drugotuženiku T & H invest d.o.o., Varaždin, A. Wisserta 3/a, da isplati tužitelju GRAD VARAŽDIN, Varaždin, Trg kralja Tomislava 1, iznos od 873.533,63 kn, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 17% godišnje tekućom od 8. srpnja 2009. do 30. lipnja 2011., po stopi od 15% godišnje od 1. srpnja 2011. do isplate, a u slučaju promjene eskontne stope Hrvatske narodne banke, po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena, sve u roku od osam dana."

IV. Nalaže se prvotuženiku VARKOM d.d., Varaždin, Trg bana Jelačića 15 i drugotuženiku T & H invest d.o.o., Varaždin, A. Wisserta 3/a, solidarno naknaditi tužitelju GRAD VARAŽDIN, Varaždin, Trg kralja Tomislava 1, parnični trošak u iznosu od 1.564.474,00 kn u roku od osam dana.

V. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 873.125,00 kn kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je u tužbi, između ostalog, naveo da:

- je 24. prosinca 2008. između prvotuženika i drugotuženika sklopljen Ugovor o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje broj 352/08 (dalje Ugovor 352/08 ili Ugovor),

- je Ugovor ništetan primjenom čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, dalje ZOO), odredaba Zakonu o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ broj 26/03, 82/04, 110/04, 178/04, dalje ZKG), čl. 164. st. 8. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ broj 110/07, 125/08, dalje ZJN) i čl. 49. Ustava Republike Hrvatske kojim se jamči jednakopravni položaj na tržištu svim poduzetnicima,

- su 12. svibnja 2009. tužitelj, prvotuženik i drugotuženik potpisali I. Dodatak Ugovoru (dalje Dodatak I.) kojim je i tužitelj postao ugovorna strana Ugovora 352/08,

- je 17. ožujka 2010. izrađena Promemorija dogovora sa sastanaka održanih 22.01.2010., 27.01.2010., 02.02.2010., 05.02.2010., 12.02.2010., 19.02.2010., 22.02.2010., 23.02.2010., 12.03.2010. i 17.03.2010. godine (dalje Promemorija),

- je tužitelj prvotuženiku s osnove Dodatka I. i Promemorije isplatio ukupan iznos od 9.173.209,55 kn.

Postavio je tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti navedenih pravnih poslova i radi isplate iznosa od 9.173.209,55 kn s pripadajućim zateznim kamatama protiv prvotuženika.

Prvotuženik i drugotuženik su podnijeli odgovore na tužbu.

Podneskom od 25. veljače 2013. (listovi 1213 do 1215 spisa) tužitelj je postavio podredni tužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 9.173.209,55 kn s pripadajućim zateznim kamatama protiv drugotuženika jer su u konačnici na njegov račun isplaćena novčana sredstva tužitelja u utuženom iznosu. Priložio je rješenje Županijskog suda u Zagrebu broj KOV-US-60/12 od 6. prosinca 2012. s potvrđenom optužnicom (listovi 1216 do 1410 spisa), Zaključke Grada Varaždina od 14. i 28. listopada 2010. (listovi 1411 do 1416 spisa) te dopunu nalaza i mišljenja vještaka Ksenije Špoljarić od 1. kolovoza 2011. s prilogima (listovi 1417 do 1448 spisa).

Podneskom od 1. ožujka 2013. (listovi 1449 do 1461 spisa) drugotuženik se očitovao na tužiteljev podnesak od 25. veljače 2013. godine. Usprotivio se preinaci tužbe. Nije osporio da su na njegov račun isplaćena novčana sredstva u utuženom iznosu, ali je istaknuo da je obveznik isplate naknade iz čl. 7. Ugovora bio i ostao jedino ovdje prvotuženik koji je isplatu drugotuženiku u konačnici i izvršio. Pozvao se na dopunu nalaza i mišljenja vještaka Ksenije Špoljarić u kojemu je navedeno da tužitelj s te osnove evidentira potraživanje prema prvotuženiku u iznosu od 7.121.436,59 kn, a prvotuženik obvezu prema tužitelju u iznosu od 7.110.704,50 kn.

Podneskom od 4. ožujka 2013. prvotuženik se očitovao na tužiteljev podnesak od 25. veljače 2013. godine.

Prvotuženik je 7. travnja 2014. podnio podnesak (listovi 3176 do 3181 spisa) u kojemu je naveo da novčana sredstva u iznosima od 1.188.971,42 kn i 873.533,63 kn koja su isplaćena drugotuženiku, nisu novčana sredstva tužitelja već novčana sredstva prvotuženika. Na ročištu glavne rasprave održanom 8. travnja 2014. priložio je Zaključak gradonačelnika Grada Varaždina od 4. ožujka 2010. (list 3183 spisa).

Na ročištu glavne rasprave održanom pred ovim sudom 8. svibnja 2014. (listovi 3503 i 3504 spisa), nakon što je sud upozorio tužitelja i prvotuženika da je ostala nerazjašnjena činjenica o tome da li su plaćena sredstva u iznosu od 1.188.971,42 kn i pripadajući porez na dodanu vrijednost u iznosu od 873.533,63 kn, sredstva tužitelja ili prvotuženika, tužitelj je naveo da predlaže izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke na tu okolnost. Punomoćnica tužitelja je predložila da se vještačenje po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke izvede na slijedeće okolnosti:

1. Koliki iznos sredstava, kada i iz kojih izvora je prvotuženik primio od tužitelja na ime spornih pravnih poslova i kako su u knjigovodstvu prvotuženika evidentirani navedeni primici?

2. Koliki je iznos sredstava do dana 13. lipnja 2011. godine prikupljen na računu prvotuženika po osnovi tzv. dodatka na investiciju – otpad te kada je, po čijem nalogu i u čiju korist prvotuženik raspolagao ovim sredstvima?

3. Koliki iznos sredstava, iz kojih izvora i kada je uplaćen drugotuženiku od strane prvotuženika te na koji je način prvotuženik vršio knjigovodstvena knjiženja za navedena plaćanja?

Punomoćnik prvotuženika je bio suglasan da vještak dade svoj nalaz i mišljenje na predložene okolnosti.

Sud je odlučio izvesti dokaz vještačenjem po vještaku financijsko knjigovodstvene struke na predložene okolnosti i zaključio glavnu raspravu u odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje ništetnosti.

Na ročištu radi donošenja, objave i uručenja djelomične presude održanom 18. lipnja 2014. sud je donio, objavio i uručio strankama djelomičnu presudu kojom je utvrdio ništetnim:

- Ugovor o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje broj 352/08, sklopljen 24. prosinca 2008. između prvotuženika VARKOM d.d., Varaždin i drugotuženika ODRŽIVI RAZVOJ d.o.o., Varaždin (tada T7 VIS d.o.o., Varaždin),

- Dodatak Ugovoru o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje, sklopljen 12. svibnja 2009. između prvotuženika VARKOM d.d., Varaždin, drugotuženika ODRŽIVI RAZVOJ d.o.o., Varaždin (tada T7 VIS d.o.o., Varaždin) i tužitelja GRADA VARAŽDINA,

- Promemoriju dogovora od 17.03.2010. sa sastanaka održanih 22.01.2010., 27.01.2010., 02.02.2010., 05.02.2010., 12.02.2010., 19.02.2010., 22.02.2010., 23.02.2010., 12.03.2010. i 17.03.2010., sklopljenu između prvotuženika VARKOM d.d., Varaždin, drugotuženika ODRŽIVI RAZVOJ d.o.o., Varaždin (tada T7 VIS d.o.o., Varaždin) i tužitelja GRADA VARAŽDINA.

Protiv te presude je pravodobnu žalbu podnio drugotuženik.

Sud je 27. lipnja 2014. donio rješenje o izvođenju dokaza vještačenjem po vještaku za financije i računovodstvo Kseniji Špoljarić (listovi 3659 i 3660) radi utvrđenja i razjašnjenja sljedećih činjenica:

- koliki iznos sredstava, kada i iz kojih izvora je prvotuženik primio od tužitelja na ime spornih pravnih poslova i kako su u knjigovodstvu prvotuženika evidentirani navedeni primici,

- koliki je iznos sredstava do dana 13. lipnja 2011. godine prikupljen na računu prvotuženika po osnovi tzv. dodatka na investiciju – otpad te kada je, po čijem nalogu i u čiju korist prvotuženik raspolagao ovim sredstvima?

- koliki iznos sredstava, iz kojih izvora i kada je uplaćen drugotuženiku od strane prvotuženika te na koji je način prvotuženik vršio knjigovodstvena knjiženja za navedena plaćanja?

- jesu li sva sredstva koja je prvotuženik uplatio drugotuženiku na ime spornih pravnih poslova sredstva tužitelja ili se dijelom radi o izvornom prihodu prvotuženika, kako to tvrdi prvotuženik u točki IV. podneska od 7. travnja 2014. (listovi 3180, 3181 i 3193 spisa), a ako da, u kojem dijelu?

Drugotuženik je, u podnesku od 4. srpnja 2014. (listovi 3662 do 3666), podnio prijedlog za prekid ovoga parničnog postupka.

Tužitelj se, podneskom od 8. srpnja 2014. (listovi 3688 do 3691), očitovao na taj prijedlog.

Sudska vještakinja Ksenija Špoljarić je 23. listopada 2014. dostavila pisani nalaz i mišljenje s priložima (listovi 3696 do 3731 spisa).

Drugotuženik se, podneskom od 24. studenoga 2014., očitovao na nalaz i mišljenje sudskog vještaka.

Tužitelj se, podneskom od 26. studenoga 2014., očitovao na nalaz i mišljenje sudskog vještaka.

Drugotuženik se, podneskom od 2. prosinca 2014., očitovao na tužiteljev podnesak od 26. studenoga 2014. godine.

Na ročištu glavne rasprave održanom pred ovim sudom 4. prosinca 2014. (listovi 3767 i 3768 spisa) sud je odbio drugotuženikov prijedlog za prekid postupka od 4. srpnja 2014. i odmah nastavio postupak. Tužitelj je ispravio tužbu i tužbeni zahtjev tako da je kao drugotuženika naznačio T&H invest d.o.o., Varaždin, A. Wisserta 3a. Tužitelj je ustrajao s tužbenim zahtjevom u cijelosti, potvrdio da je primio drugotuženikov podnesak od 2. prosinca 2014., ostao kod svih navoda iznesenih u podnesku od 26. studenoga 2014. i predložio izvesti dokaz saslušanjem sudske vještakinje Ksenije Špoljarić na predložene okolnosti. Prvotuženik je naveo da odustaje od osporavanja tužbenog zahtjeva u odnosu na iznos od 1.188.971,42 kn te da osporava tužbeni zahtjev samo u odnosu na iznos od 873.533,63 kn i to iz razloga jer je tužitelj dostavio vjerodostojnu dokumentaciju kojom su tužitelj i prvotuženik uskladili otvorene stavke i iz koje proizlazi da samo iznos od 873.533,63 kn predstavlja izvorni prihod prvotuženika. Potvrdio je da je primio drugotuženikov podnesak od 2. prosinca 2014. i također predložio izvesti dokaz saslušanjem prisutne sudske vještakinje. Drugotuženik je ostao kod odgovora na tužbu i svih dotad iznesenih navoda i prigovora, posebice u podnescima od 24. studenoga 2014. i 2. prosinca 2014. g., ali i u žalbi podnesenoj protiv djelomične presude, s tim da će svoje mišljenje o rješenju o odbijanju prijedloga za prekid postupka iznijeti u žalbi protiv konačne presude. Držao je da i iz današnje izjave prvotuženika proizlazi da je vještačenje izrađeno na temelju prvotuženikove dokumentacije koja je izrađena za potrebe ovoga postupka i nije mu jasno kako prvotuženik ne raspolaže s vjerodostojnom dokumentacijom. Stoga je predložio da se sudska vještakinja sasluša u odnosu na prigovore koji su istaknuti u očitovanju na njezin nalaz i mišljenje, s tim da je ostao i kod istaknutih prigovora nedostatka aktivne i pasivne legitimacije. Sud je izveo dokaz saslušanjem sudske vještakinje Ksenije Špoljarić. Punomoćnica tužitelja je predložila da se pribavi dodatna dokumentacija od tužitelja kako bi se izvršila dopuna nalaza i mišljenja u pogledu spornog iznosa od 1.188.971,42 kn. Prvotuženik se nije protivio tom prijedlogu. Drugotuženik se protivio tom prijedlogu jer je tužitelj trebao pravodobno, prije izrade nalaza i mišljenja dostaviti svu potrebnu dokumentaciju, tim više što je od strane sudskog vještaka bio i pozvan učiniti navedeno. Sud je obavijestio prisutne da neće prihvatiti prijedlog za pribavljanjem dodatne dokumentacije jer da drži da su sazreli uvjeti za zaključenje glavne rasprave i donošenje konačne odluke u ovoj pravnoj stvari. Stranke nisu imale što za dodati. Sud je izveo dokaz uvidom u isprave priložene u spisu, pa tako i u pisani nalaz i mišljenje sudske vještakinje Ksenije Špoljarić od 23. listopada 2014., odbio tužiteljev prijedlog za pribavljanjem dodatne dokumentacije radi dopune nalaza i mišljenja i zaključio glavnu raspravu.

Drugotuženikov prijedlog za prekid postupka od 4. srpnja 2014. nije osnovan.

U odnosu na drugotuženikov navod da rješenje od 8. travnja 2014. kojim je sud dopustio preinaku tužbe, sadržano u djelomičnoj presudi, nije postalo pravomoćno, jer je protiv istog podnesena žalba, sud navodi da je točno da je u djelomičnoj presudi od 18. lipnja 2014. iznio "da je na ročištu od 8. travnja 2014. dopustio preinaku tužbe od 22. veljače 2014. (trebalo je točno navesti od 22. veljače 2013.), primjenom čl. 190. st. 2. ZPP-a, jer je alternativni, eventualno kumulirani, tužbeni zahtjev protiv drugotuženika na isplatu, svrsishodan za konačno rješenje odnosa među strankama. To iz razloga jer bi u slučaju da se, barem djelomično, pokaže neosnovanim tužbeni zahtjev tužitelja prema prvotuženiku na isplatu, zbog razloga nedostatka pasivne legitimacije na strani prvotuženika, navedeno moglo prouzročiti vođenje nove parnice tužitelja protiv drugotuženika na isplatu, što nije ni ekonomično niti svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama." Međutim, i sam drugotuženik je u žalbi od 26. lipnja 2014. naveo da je sud rješenjem dopustio preinaku tužbe u odnosu na točku 2. tužbenog zahtjeva, a dao obrazloženje o takvoj odluci u djelomičnoj presudi koja je donesena u odnosu na točku 1. tužbenog zahtjeva. Protivno shvaćanju drugotuženika, ovaj sud ne drži "da je time počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, dalje ZPP), pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešno primijenjeno materijalno pravo" jer je takvo postupanje moglo samo ići u prilog strankama, i to prvenstveno drugotuženiku, kao stranci koja se protivila preinaci tužbe, budući da je time samo saznao za razloge donošenja rješenja kojim je dopuštena preinaka tužbe ranije. No, kako bi sud otklonio navedeni, eventualni propust, razlozi donošenja rješenja kojim je dopuštena preinaka tužbe u odnosu na točku 2. tužbenog zahtjeva su ponovljeni u ovoj presudi koja se i odnosi na točku 2. tužbenog zahtjeva odnosno i na preinačeni dio tužbe. U svakom slučaju, sud drži da je jedino ispravno i logično da stranka može pobijati rješenje kojim je dopuštena preinaka tužbe samo žalbom protiv presude kojom je odlučeno o preinačenom dijelu tužbe pa ne dijeli niti shvaćanje drugotuženika da je žalbom od 26. lipnja 2014. podnio i dopuštenu žalbu protiv rješenja ovoga suda od 8. travnja 2014. kojim je dopuštena preinaka tužbe. Osim toga, i iz razloga jer sud drži da ne postoje osnovani razlozi za prekid ovoga postupka u odnosu na točku 2. tužbenog zahtjeva do donošenja drugostupanjske odluke u povodu žalbe protiv djelomične presude koja se odnosi na točku 1. tužbenog zahtjeva, iako točka 1. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti spornih pravnih poslova nedvojbeno predstavlja prethodno pitanje za točku 2. tužbenog zahtjeva na povrat stečenog s osnove tih pravnih poslova, nema osnovanih razloga za prekid ovoga postupka niti zbog bilo kojeg drugog prethodnog pitanja jer bi navedeno samo dovelo do odugovlačenja ovoga postupka i jer, i zbog prethodno navedenog, ne postoje razlozi za prekid postupka iz čl. 213. ZPP-a.

Neosnovano je i drugotuženikovo shvaćanje da se u slučaju u kojemu se već vodio parnični postupak protiv drugotuženika, radi utvrđenja ništetnosti ugovora, i u kojemu je naknadno tužitelj podnio protiv njega i tužbeni zahtjev na isplatu, radi o subjektivnoj preinaci tužbe jer je posve jasno da se u tom slučaju radi o isticanju drugog zahtjeva uz postojeći, a što je odredbom čl. 191. st. 1. ZPP-a, izričito propisano kao jedan od tri slučajeve objektivne preinake tužbe. Dakle, preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći (čl. 191. st. 1. ZPP-a), a nedvojbeno se i ta zakonska odredba, uz odredbu čl. 190. ZPP-a, odnosi na objektivnu preinaku tužbe dok se odredba čl. 192. ZPP-a odnosi na subjektivnu preinaku tužbe. O naknadnom (sukcesivnom)

suparničarstvu iz čl. 196. st. 3. ZPP-a, na što se poziva drugotuženik, bi se radilo u slučaju da se prije predmetne preinake tužbe uopće nije vodio ovaj parnični postupak protiv drugotuženika, a što ovdje nedvojbeno nije slučaj.

Preostali dio tužbenog zahtjeva (o kojemu nije odlučeno djelomičnom presudom) je neosnovan prema prvotuženiku, a djelomično je osnovan podredni tužbeni zahtjev prema drugotuženiku.

Sud je, dakle, djelomičnom presudom od 18. lipnja 2014., utvrdio ništetnim Ugovor o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje broj 352/08, sklopljen 24. prosinca 2008. između prvotuženika VARKOM d.d., Varaždin i drugotuženika T&H invest d.o.o., Varaždin (tada T7 VIS d.o.o., Varaždin), Dodatak Ugovoru o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje, sklopljen 12. svibnja 2009. između prvotuženika VARKOM d.d., Varaždin, drugotuženika T&H invest d.o.o., Varaždin (tada T7 VIS d.o.o., Varaždin) i tužitelja GRADA VARAŽDINA i Promemoriju dogovora od 17.03.2010. sa sastanaka održanih 22.01.2010., 27.01.2010., 02.02.2010., 05.02.2010., 12.02.2010., 19.02.2010., 22.02.2010., 23.02.2010., 12.03.2010. i 17.03.2010., sklopljenu između prvotuženika VARKOM d.d., Varaždin, drugotuženika T&H invest d.o.o., Varaždin (tada T7 VIS d.o.o., Varaždin) i tužitelja GRADA VARAŽDINA, pa u ovoj presudi neće ponavljati razloge o tome zašto drži da su navedeni pravni poslovi ništetni.

"U slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje" (čl. 323. st. 1. ZOO-a).

Odredbe čl. 7. st. 2. t. 1. i čl. 7. st. 3. Ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje broj 352/08 od 24. prosinca 2008., izmijenjenog Dodatkom Ugovoru o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje od 12. svibnja 2009., s osnove kojih su nesporno isplaćena novčana sredstva u utuženom iznosu drugotuženiku, glase:

"Naknadu iz prethodnog stavka Varkom d.d. će isplatiti društvu VIS d.o.o. na transakcijski račun društva, na sljedeći način:

1. iznos od 1.027.500,00 EUR, što čini 15% iznosa koje društvu VIS d.o.o. treba pripasti osnovom zbrinjavanja komunalnog otpada iz čl. 2.2. ovog ugovora, u protuvrijednosti kuna po tečaju iz stavka 1. ovog članka, na način da će se iznos od 543.350,91 EUR u protuvrijednosti kuna isplatiti odmah po potpisu Dodatka I Ugovoru, a preostali iznos od 484.179,09 EUR u protuvrijednosti kuna najkasnije do 01.09.2009. godine, time da taj iznos svakako mora biti prethodno doznačen društvu Varkom d.d. od strane Grada Varaždina (čl. 7. st. 2. t. 1. Ugovora)."

"Drugi dio iznosa avansa iz točke 1. prethodnog stavka ovog članka u visini od 484.179,09 EUR obvezuje se, najkasnije u roku navedenom točkom 1. prethodnog stavka, osigurati Grad Varaždin (čl. 7. st. 3. Ugovora)."

Prva rečenica čl. 1. st. 4. Dodatka I. Ugovoru glasi:

"Ugovorne strane su suglasne da će potpisnik ovog I. Dodatka biti i Grad Varaždin, jer se radi o djelatnosti od posebnog javnog interesa koju je Grad Varaždin svojom Odlukom o povjeravanju javnih ovlasti u području komunalnih djelatnosti povjerio društvu Varkom d.d., kao i uslijed toga što su vlasništvo Grada Varaždina nekretnine na kojima se sada nalazi komunalni otpad."

Sudska vještakinja Ksenija Špoljarić je u pisanom nalazu i mišljenju navela da je prvotuženik od tužitelja na ime spornih pravnih poslova primio novčana sredstva u iznosu od 7.110.704,50 kn, i to na način da je u ime tužitelja prikupio sredstva po osnovi dodatka za investiciju – otpad u razdoblju od 2007. do 2010. godine u ukupnom iznosu od 3.069.932,61 kn, od čega je iznos od 3.059.200,52 kn s osnove predmetnog Ugovora isplatio drugotuženiku, dok je preostali iznos od 4.051.503,98 kn tužitelj uplatio na račun prvotuženika radi isplate na račun drugotuženika, sukladno priloženim tužiteljevim Zaključcima o transferu financijskih sredstava TD Varkom d.d., Varaždin od 24. prosinca 2009., 15. lipnja 2010., 28. lipnja 2010. i 28. listopada 2010. godine (listovi 3713, 3714, 3715 i 3717 spisa). Osim toga, prvotuženik je u razdoblju od 1. veljače 2010. do 30. lipnja 2011. u svoje ime i za svoj račun po osnovi usluge zbrinjavanja otpadom po računima koje je ispostavio korisnicima usluga prikupio sredstva u iznosu od 1.188.971,42 kn te i taj iznos isplatio drugotuženiku, baš kao i iznos povrata poreza na dodanu vrijednost od 873.533,63 kn (od strane Ministarstva financija) po računu za avans isplaćen drugotuženiku, iz čega proizlazi da je drugotuženiku, s osnove Ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje broj 352/08 od 24. prosinca 2008., izmijenjenog Dodatkom Ugovoru o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje od 12. svibnja 2009., isplaćen ukupan iznos od 9.173.209,55 kn. Sudska vještakinja je dodala da, osim što je prvotuženiku od strane Ministarstva financija vraćen pretporez u navedenom iznosu od 873.533,63 kn, prvotuženik je, pretporezom u iznosu od 809.500,62 kn, umanjio svoje obveze s osnove poreza na dodanu vrijednost dok je drugotuženik obračunao i uplatio porez na dodanu vrijednost u iznosu od 1.683.034,25 kn. S tim u vezi, u slučaju da bi drugotuženik izvršio povrat primljenog avansa, prvotuženik će biti u obvezi obračunati i uplatiti korišteni pretporez u iznosu od 1.683.034,25 kn, a drugotuženik će od Ministarstva financija moći zatražiti povrat uplaćenog poreza na dodanu vrijednost u istom iznosu.

Sudska vještakinja je u usmenom iskazu navela da ostaje kod iznesenog pisanog nalaza i mišljenja od 23. listopada 2014., a u odnosu na istaknute prigovora tužitelja i drugotuženika se očitovala kako slijedi:

"Na izrađen nalaz i mišljenje od 22.10.2014. zaprimila sam podneske drugotuženika i tužitelja pa ću se očitovati u vezi s navodima iz podnesaka. Tužitelj, podneskom od 26. studenoga 2014., ističe da u većem dijelu prihvaća nalaz i mišljenje, međutim, da protivljenje mojim zaključcima izražava u dijelu koji se odnosi na iznos koji je prvotuženik primio od tužitelja na ime pravnih poslova. Naime, nalazom sam utvrdila, a na temelju evidentiranih poslovnih promjena u knjigovodstvu tužitelja i prvotuženika međusobnih dugovanja da je prvotuženik od tužitelja primio 7.110.704,50 kn, a da iznos od 2.062.505,25 kn predstavlja vlastita sredstva prvotuženika, a koja se u dijelu od 1.188.971,42 kn odnose na prikupljena sredstva na ime usluge zbrinjavanja otpadom od 1. veljače 2010. godine, a u iznosu od 873.533,63 kn na ime povrata poreza na dodanu vrijednost. U odnosu na prikupljena novčana sredstva prvotuženika u iznosu od 1.188.971,42 kn tužitelj je u privitku podneska dostavio usklađenje salda od 20. veljače 2014. godine koje mu je uputio prvotuženik u kojem se

između ostalog navodi i obveza prvotuženika prema tužitelju evidentirana na kontu glavne knjige 256040 u iznosu od 1.188.971,42 kn. U odnosu na dostavljeno usklađenje salda navodim da mi nije bilo predloženo prilikom izrade nalaza i mišljenja te da tužitelj u poslovnim knjigama nije evidentirao potraživanje prema prvotuženiku u navedenom iznosu. Kako sam nalaz i mišljenje izradila temeljem knjigovodstvene dokumentacije navedeni iznos i opisala sam kao vlastita sredstva prvotuženika jer su kao takva bila i evidentirana u poslovnim knjigama prvotuženika. U odnosu na ta novčana sredstva prvotuženik je na današnjem ročištu iskazao da se u tom dijelu ne protivi tužbenom zahtjevu odnosno da bi iz dostavljenog usklađenja proizašlo da su se tužitelj i prvotuženik uskladili i vezano uz prihode prikupljene za usluge zbrinjavanja otpadom. Takva mi dokumentacija nije bila predložena prilikom izrade nalaza. Stoga, ako sud utvrdi da je prihod tužitelja i novčana sredstva prikupljena za usluge zbrinjavanja otpadom od 1.2.2010. godine tada proizlazi da bi tužitelj prvotuženiku isplatio na ime spornih pravnih poslova novčana sredstva u iznosu od 8.299.675,92 kn. Drugotuženik je podneskom predložio da eksplicitno odgovorim je li tužitelj iskazao potraživanje prema drugotuženiku u vezi čega navodim da, kako i proizlazi iz nalaza, tužitelj nije iskazao u knjigovodstvenim evidencijama potraživanje prema drugotuženiku. Nadalje, drugotuženik navodi i da mu u nekim dijelovima nalaz nije jasan te traži i dodatno obrazloženje pa tako ističe da sam u nalazu navela da je iznos od 3.059.200,52 kn prikupljen 7.7.2009. u iznosu od 2.138.224,81 kn, 31.12.2009. iznos od 643.411,18 kn i 28.10.2010. iznos od 277.564,53 kn, a da sam u dopuni nalaza i mišljenja od 1.8.2011. godine izrađeno u predmetu K-US-167/10 navela drugačiju specifikaciju odnosno da je 2008. prikupljeno 1.565.811,04, u 2009. 1.215.824,95 kn i 2010. 277.564,53 kn. Na te primjedbe drugotuženika navodim da nalazom od 22.10.2014. nisam navela da su novčana sredstva prikupljena 7.7.2009., 31.12.2009. i 28.10.2010., već sam navela da je u te dane prvotuženik ta novčana sredstva primio od tužitelja odnosno u navedene dane su sredstva koje je prvotuženik prikupio 2008., 2009. i 2010. u ime i za račun tužitelja prenesena na korištenje za isplatu avansa drugotuženiku. Nadalje, drugotuženik traži i da obrazložim kartice analitike koje su priložene uz nalaz i mišljenje jer da iz priloženih dokumenata proizlazi da bi tužitelj potraživanje prema prvotuženiku evidentirao 1.1.2014. te da je nejasan dokument prvotuženika konto kartica 256039 Grad Varaždin za period 2014 00 do 2014 08 jer je u koloni Mjesto troška navedeno ??? 00. Obrazlažem da sam u privitku dva nalaza dostavila kartice glavne knjige tužitelja za 2014. iz kojih je vidljivo potraživanje na dan 1.1.2014. godine, a obzirom na to da se glavne knjige istekom svake godine zaključuju i evidentirano potraživanje prenosi se kao početno stanje na dan 1.1. Ostale kartice na temelju kojih je potraživanje evidentirano u razdoblju od 2008. do 2010. godine nalazi se u registratoru koji je priložen u nalazu. Naime, i prvotuženik i tužitelj sva potraživanja i obveze evidentirali su u poslovnim knjigama, a što je bio i zadatak mog vještačenja da utvrdim knjigovodstvene evidencije, u dane kako je opisano nalazom, a ne 1.1.2014. godine. Navodi drugotuženika da su svi dokumenti koje sam opisala nalazom kreirani za potrebe ove parnice ne stoje jer sam prilikom izrade nalaza i mišljenja izvršila uvid u svu poslovnu dokumentaciju i prvotuženika i drugotuženika i tužitelja. Na daljnju primjedbu da nije jasno zašto je u konto kartici prvotuženika 256039 u koloni Mjesto troška navedeno ??? 00 navodim da kolona Mjesto troška nije računovodstvena stavka koja sukladno Zakonu o računovodstvu mora biti nužno opisana. Naime, Mjesto troška interna je evidencija svakog poduzetnika. Drugotuženik također traži dodatno pojašnjenje uz prikupljena sredstva prvotuženika u ime i za račun tužitelja u iznosu od 3.069.932,61 kn te prikupljena sredstva u iznosu od 1.188.971,42 kn jer da kako navodi nije jasno temeljem čega sam došla do iznosa da bi prvotuženik prikupio u ime i za račun tužitelja 3.069.932,61 kn kada iz priloženog Dokumenta Dodatak za investicije otpad 2005-2014 to jasno ne proizlazi te da u odnosu na iznos od 1.188.971,42 kn u nalazu je priložena kartica konta 256040 na kojoj je kartici u

koloni Mjesto troška navedeno ??? 00. Navodim da je dokument prvotuženika Dodatak za investicije otpad specifikacija knjigovodstvenih evidencija prvotuženika i tužitelja o prikupljenim od strane prvotuženika novčanim sredstvima na ime dodatka za investicije po računima koje je ispostavljao korisnicima usluge i da su ta novčana sredstva evidentirana i u poslovnim knjigama prvotuženika i tužitelja. Prvotuženik je prikupljena novčana sredstva u poslovnim knjigama evidentirao temeljem naplaćenih računa od korisnika usluga te je tužitelju podnosio izvješća o prikupljenim novčanim sredstvima temeljem kojih je tužitelj u poslovne knjige na pripadajuća konta evidentirao ta novčana sredstva kao prihod s jedne strane te kao rashod budućeg razdoblja s druge strane. Obzirom na to da u računovodstvenom smislu nije sporna visina prikupljenih sredstava od strane prvotuženika jer su identične i usklađene knjigovodstvene evidencije nije jasno u kojem je smjeru u računovodstvenom smislu usmjereno pitanje drugotuženika odnosno da li drugotuženik smatra da sam prilikom izrade nalaza bila dužna izvršiti uvid u sve naplaćene račune prvotuženika te o tom izvršiti analizu koliko se od naplaćenog po tim računima odnosi na ime dodatka za investicije. Za mene s računovodstvenog aspekta nije sporno da je prvotuženik u ime i za račun tužitelja prikupio novčana sredstva u iznosu od 3.069.932,61 kn. Nadalje prikupljena sredstva nakon 1.2.2010. godine po osnovi zbrinjavanja otpadom prvotuženik je evidentirao na kartici konta 256040, a na temelju naplaćenih računa ispostavljenih korisnicima usluga. U tom dijelu, kako sam već i navela, iz poslovnih knjiga tužitelja ne proizlazi da bi ta novčana sredstva evidentirao kao potraživanje od drugotuženika."

Na posebno pitanje punomoćnice tužitelja da li bi odgovor na četvrto pitanje bio različit da je u trenutku izrade pisanog nalaza i mišljenja raspolagala s usklađenjem salda između tužitelja i prvotuženika od 20. veljače 2014., sudska vještakinja je navela da bi u tom slučaju tražila dodatnu dokumentaciju tužitelja iz koje bi bilo razvidno je li tužitelj i iznos od 1.188.971,42 kn u svojim poslovnim knjigama evidentirao kao što je evidentirao i iznos od 3.069.932,61 kn kao prihod tužitelja. S tim u vezi je dodala i da tužitelj u trenutku izrade nalaza i mišljenja navedeno nije u svojim poslovnim knjigama evidentirao kao vlastiti prihod već je to eventualno učinio nakon izrade nalaza i mišljenja. Na posebno pitanje punomoćnice tužitelja je li nesporno da prvotuženik evidentira iznos od 1.188.971,42 kn na kontu koji se odnosi na obveze prema tužitelju, sudska vještakinja odgovara da prvotuženik taj iznos evidentira na kontu 256040 naziva Dio cijene za uslugu zbrinjavanja – Grad Varaždin, a koji konto predstavlja konto budućih obveza. Međutim, temeljem zaključaka prozlaži da bi se radilo o prihodu prvotuženika, a samo u slučaju da je taj zaključak stavljen izvan snage ta bi novčana sredstva predstavljala u računovodstvenom smislu prihod tužitelja.

Dakle, tijekom postupka između stranaka nije niti bilo sporno da je drugotuženik na temelju predmetnog Ugovora primio iznos od 9.173.209,55 kn. Nadalje, tek od prvotuženikovog podneska od 7. travnja 2014. između tužitelja i prvotuženika je postalo sporno jesu li sredstva u iznosu od 2.062.505,25 kn koja je prvotuženik isplatio drugotuženiku na temelju predmetnog Ugovora, sredstva tužitelja ili se radilo o sredstvima prvotuženika. Naknadno je postalo nesporno da su, od toga, sredstva u iznosu od 873.533,63 kn sredstva prvotuženika jer je prvotuženiku od strane Ministarstva financija vraćen pretporez u tom iznosu i jer će prvotuženik, u slučaju povrata avansa od strane drugotuženika, biti u obvezi obračunati i uplatiti korišteni pretporez u tom iznosu. Štoviše, u konačnici je postalo između tužitelja i prvotuženika nesporno i da su i sredstva u iznosu od 1.188.971,42 kn koja je prvotuženik isplatio drugotuženiku na temelju predmetnog Ugovora (bila) sredstva tužitelja jer je navedeno priznao drugotuženikov punomoćnik na ročištu od 4. prosinca 2014. na kojemu je zaključena glavna rasprava. Drugotuženik je, međutim, isticao prigovore

nedostatka aktivne legitimacije tužitelja i nedostatka pasivne legitimacije drugotuženika na isplatu.

Sud drži da je navedeno prvotuženikovo priznanje u suglasju s odredbama čl. 20. st. 3. i 4. ZKG-a na koje se tužitelj pozvao u podnesku od 26. studenoga 2014. (listovi 3756 do 3758 spisa) i koje glase:

"Cijena komunalne usluge može sadržavati i iznos za financiranje gradnje objekata i uređaja komunalne infrastrukture na području ili za potrebe jedinice lokalne samouprave na kojemu se isporučuje komunalna usluga, u skladu s Programom gradnje objekata i uređaja komunalne infrastrukture iz članka 30. stavka 2. i 3. ovoga Zakona.

Iznos za financiranje gradnje objekata i uređaja komunalne infrastrukture iz stavka 3. ovoga članka u računu za isporučenu komunalnu uslugu iskazuje se posebno i ta se sredstva doznaju u proračun jedinice lokalne samouprave prema postupku koji će propisati ministar financija, a mogu se upotrebljavati isključivo za te namjene."

Naime, protivno drugotuženikovom shvaćanju, sud drži da tužitelj osnovano navodi da je status sredstava prikupljenih od strane prvotuženika na ime "Dijela cijene za usluge zbrinjavanja" s osnove Zaključka gradonačelnika Grada Varaždina od 4. ožujka 2010. (npr. list 3193 spisa) identičan statusu dotadašnjeg "Dodatka za investiciju-otpad" s osnove Zaključka Gradskog poglavarstva Grada Varaždina od 8. veljače 2006. i Zaključka gradonačelnika Grada Varaždina od 25. kolovoza 2009. (listovi 3759 do 3761 spisa) i temelji se na identičnim zakonskim odredbama zbog čega je tužitelj, sukladno čl. 21. ZKG-a, i dao prethodnu suglasnost prvotuženiku za primjenu novog cjenika komunalne usluge obrade i zbrinjavanja komunalnog otpada za domaćinstva. Drugim riječima, Zaključak gradonačelnika Grada Varaždina od 4. ožujka 2010. je, u dijelu u kojemu je navedeno da se sredstva "dio cijene za uslugu zbrinjavanja" TD Varkom d.d. Varaždin evidentiraju kao prihod TD Varkom d.d. Varaždin, protivan citiran zakonskim odredbama pa te zakonske odredbe prema kojima se ta sredstva "doznaju u proračun jedinice lokalne samouprave" odnosno prema kojima su sporna sredstva u iznosu od 1.188.971,42 kn prihod Grada Varaždina treba, primjenom čl. 37. st. 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 49/02, pročišćeni tekst), neposredno primijeniti na konkretan slučaj.

Dakle, u pogledu navedene činjenice radilo se o pravnom pitanju pa je sud na opisani način, uzevši pritom u obzir i prvotuženikovo priznanje, utvrdio da su sredstva u iznosu od 1.188.971,42 kn koja je prvotuženik isplatio drugotuženiku na temelju predmetnog Ugovora sredstva tužitelja, a ne sredstva prvotuženika, dok je preostali dio nalaza i mišljenja sudske vještakinje sud prihvatio u cijelosti jer je izrađen stručno, detaljno i precizno i jer se tu nije radilo o pravnom pitanju već je navedena sudska vještakinja, prije svega, kao odlučnu činjenicu za konačan ishod ovoga spora, utvrdila izvor novčanih sredstava, odnosno da se dijelom radilo o prikupljanju sredstava po osnovi "dodatka za investiciju – otpad" i "dijela cijene za usluge zbrinjavanja", a dijelom o isplati novca na račun, i tijekom kretanja tužiteljevih i prvotuženikovih novčanih sredstava do drugotuženika. Kada se uzme u obzir prethodno izloženo shvaćanje suda u pogledu navedenog pravnog pitanja o novčanim sredstvima u iznosu od 1.188.971,42 kn, proizlazi da je tužitelj, posredstvom prvotuženika, isplatio drugotuženiku ukupan iznos od 8.299.675,92 kn, i to iznos od 4.051.503,98 kn, uplatom na račun prvotuženika radi isplate na račun drugotuženika, sukladno priloženim tužiteljevim Zaključcima o transferu financijskih sredstava TD Varkom d.d., Varaždin od 24. prosinca

2009., 15. lipnja 2010., 28. lipnja 2010. i 28. listopada 2010. godine (listovi 3713, 3714, 3715 i 3717 spisa), tako da su drugotuženiku sljedeći iznosi isplaćeni sljedećih dana:

- 1.000.000,00 kn, 5. siječnja 2010.,
- 1.000.000,00 kn, 17. lipnja 2010.,
- 1.000.000,00 kn, 2. srpnja 2010.,
- 1.049.636,47 kn, 28. listopada 2010.,
- 1.867,51 kn, 24. prosinca 2010. godine.

Iznos od 4.248.171,94 kn isplaćen je pak drugotuženiku iz sredstava koja je prvotuženik prikupljao u ime i za račun tužitelja, i to iznos od 3.970.607,41 kn 8. srpnja 2009., a iznos od 277.564,53 kn 28. listopada 2010., i to iz sredstava po osnovi "Dodatka za investiciju-otpad" odnosno "Dijela cijene za usluge zbrinjavanja", sukladno priloženim tužiteljevim Zaključcima od 29. siječnja 2009. i 28. listopada 2010. godine (listovi 3712 i 3717 spisa), a kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja sudske vještakinje Ksenije Špoljarić (listovi 3707, 3708 i 3710 spisa), dopunjenog ranije iznesenim pravnim shvaćanjem ovoga suda u pogledu iznosa od 1.188.971,42 kn, jer zbroj iznosa od 3.970.607,41 kn i 277.564,53 kn umanjen za iznos od 1.188.971,42 kn daje iznos od 3.059.200,52 kn, naveden u pisanom nalazu i mišljenju sudske vještakinje Ksenije Špoljarić na listovima 3707 i 3708 spisa.

U odnosu na drugotuženikov prigovor nedostatka pasivne legitimacije jer da "tužitelj nema knjiženo nikakvo potraživanje prema drugotuženiku, a drugotuženik nema knjiženo nikakvo dugovanje prema tužitelju" i da "tužitelj nije osporio da mu drugotuženik ništa ne duguje, odnosno da nema potraživanje prema drugotuženiku već isključivo prema prvotuženiku koji pak ima knjiženo dugovanje isključivo prema njemu – tužitelju", sud navodi da su navedene drugotuženikove tvrdnje točne, izuzev u dijelu u kojemu navodi da "tužitelj nije osporio da mu drugotuženik ništa ne duguje" jer je navedeno u protivnosti sa činjenicom da je tužitelj podnio tužbu protiv drugotuženika na isplatu, ali sud pritom ističe i da se postojanje tražbina (obveza) u parničnom postupku ne utvrđuju samo na temelju stanja poslovnih knjiga i da u konkretnom slučaju mjerodavne zakonske odredbe, i to ponajprije odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. ZOO-a, ne upućuju na utvrđivanje tražbina (samo) uvidom u poslovne knjige. Zato je sud i odbio tužiteljev prijedlog za pribavljanjem dodatne dokumentacije radi dopune nalaza i mišljenja sudske vještakinje Ksenije Špoljarić od 23. listopada 2014., uzevši pritom u obzir i konstataciju sudske vještakinje Ksenije Špoljarić "da tužitelj u trenutku izrade nalaza i mišljenja iznos od 1.188.971,42 kn nije u svojim poslovnim knjigama evidentirao kao vlastiti prihod već je to eventualno učinio nakon izrade nalaza i mišljenja". Dakle, nije odlučno za konačan ishod ovoga spora kako su određeni iznosi novčanih sredstava i kada evidentirani u poslovnim knjigama stranaka već je odlučno čija je sredstva, kao od jedne od dviju suprotnih ugovornih strana, s osnove pravnih poslova koji su, djelomičnom presudom ovoga suda od 18. lipnja 2014., utvrđeni ništetnim, primio drugotuženik.

Drugim riječima, kako je predmetni Ugovor, djelomičnom presudom ovoga suda od 18. lipnja 2014., utvrđen ništetnim, kako je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora (čl. 323. st. 1. ZOO-a) i kako je utvrđeno:

- da je upravo drugotuženik u konačnici s osnove tog Ugovora primio ukupan iznos od 9.173.209,55 kn,
- da su od tog iznosa novčana sredstva u iznosu od 8.299.675,92 kn sredstva tužitelja i
- da je i tužitelj bio ugovorna strana predmetnog Ugovora koja se obvezala doznačiti ili osigurati avans za drugotuženika prvotuženiku i koja je, što je još važnije, i doznačila ili osigurala cjelokupni iznos od 8.299.675,92 kn prvotuženiku za isplatu avansa drugotuženiku,

jasno je da je upravo tužitelj aktivno legitimiran, a drugotuženik pasivno legitimiran za isplatu iznosa od 8.299.675,92 kn, neovisno o stanju poslovnih knjiga stranaka.

Naime, s ništetnim pravnim poslovima se postupa kao da nisu sklopljeni i kao da pravno ne postoje pa nakon njihovog utvrđenja ništetnim stranke trebaju vratiti sve što su primile po osnovi takvih ugovora drugoj ugovornoj strani čije su stvari primile. To iz razloga jer se, nakon utvrđenja ugovora ništetnim, zapravo radi o stjecanju bez osnove u smislu odredaba čl. 1111. ZOO-a pa je jedino logično i zakonito da i u tom slučaju onaj koji je povećao imovinu bez osnove (neosnovano "obogaćeni"), a što je ovdje drugotuženik, vrati tu imovinu onome kojemu je imovina umanjena bez osnove (neosnovano "osiromašenom"), a što je ovdje tužitelj, a ne prvotuženik. Upravo iz razloga jer se u tom slučaju radi o stjecanju bez osnove se i na plaćanje zateznih kamata na stečeno bez osnove, sukladno ustaljenoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, primjenjuju odredbe čl. 1115. ZOO-a.

S obzirom na to da je sud već u obrazloženju djelomične presude od 18. lipnja 2014. naveo i detaljno obrazložio "da su svi pobijani ugovori ništetni i primjenom čl. 273. st. 2. i čl. 322. st. 1. ZOO-a jer iz izvedenih dokaza, uvidom u isprave priložene spisu te vještačenjem po vještaku za zaštitu okoliša, nedvojbeno proizlazi da je nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku barem jednog ugovaratelja da sklopi ugovor i da su to drugi ugovaratelji znali ili morali znati, pa da su pobijani ugovori i zbog toga bez učinka" i "da je neposredna pobuda ugovornih strana za sklapanje pobijanih ugovora bila pogodovanje drugotuženiku radi pribavljanja imovinske koristi odnosno omogućavanje drugotuženiku dobivanja predmetnog posla zbrinjavanja i obrade otpada bez provođenja propisanog postupka javne nabave ili koncesije", jasno je da je drugotuženik kao stjecatelj nepošten pa je obvezan, primjenom čl. 1115. ZOO-a, platiti tužitelju zatezne kamate na stečeno bez osnove od dana stjecanja do isplate.

Slijedom navedenoga, sud je utvrdio da je upravo tužitelj, a ne prvotuženik, aktivno legitimiran i da je upravo drugotuženik, a ne prvotuženik, pasivno legitimiran za isplatu iznosa od 8.299.675,92 kn sa zateznim kamatama od dana stjecanja do isplate pa je, primjenom čl. 323. st. 1. u vezi sa čl. 1115. ZOO-a, odlučio kao pod točkama I. i II. izreke.

Kao pod točkom III. izreke sud je odlučio, primjenom istih materijalnopравnih odredbi, ali argumentom po suprotnosti, jer tužitelj nije aktivno legitimiran za podnošenje tužbe na isplatu iznosa od 873.533,63 kn sa zateznim kamatama od dana stjecanja do isplate jer se tu ne radi o novčanim sredstvima tužitelja već o novčanim sredstvima prvotuženika.

Odluka o trošku utemeljena je na odredbama čl. 154. st. i 3. i čl. 156. ZPP-a s obzirom na to da tužitelj nije uspio s tužbenim zahtjevom protiv drugotuženika samo u razmjerno neznatnom dijelu (0,7% od vrijednosti predmeta spora u iznosu od 125.601.600,00 kn koja se odnosi na cjelokupni postupak), a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, te da tužitelj nije uspio s tužbenim zahtjevom protiv prvotuženika u razmjernom dijelu od 7,3% (od vrijednosti predmeta spora u iznosu od 125.601.600,00 kn koja se odnosi na cjelokupni postupak), ali i da je upravo prvotuženik, podneskom od 7. travnja 2014., u kojemu je naveo da novčana sredstva u iznosima od 1.188.971,42 kn i 873.533,63 kn koja su isplaćena drugotuženiku, nisu novčana sredstva tužitelja već novčana sredstva prvotuženika, i prije drugotuženika, prouzročio potrebu izvođenja dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem na okolnost jesu li sva sredstva koja je prvotuženik uplatio drugotuženiku na ime spornih pravnih poslova sredstva tužitelja ili se dijelom radi o izvornom prihodu

prvotuženika. Iz toga proizlazi da su oba tuženika prouzročila potrebu vođenja ove parnice i poduzimanja parničnih radnji i nakon zaključenja glavne rasprave u odnosu na dio tužbenog zahtjeva radi utvrđenja ništetnim, i to ne samo u odnosu na prvotuženika, u kojemu dijelu tužitelj nije uspio s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva, već i u odnosu na drugotuženika, u kojemu je dijelu tužitelj uspio s pretežnim dijelom tužbenog zahtjeva. Nadalje, kako su oba tuženika sve do spomenutog podneska od 7. travnja 2014. osporavali tužbeni zahtjev u cijelosti, dakle, i pretežni dio (92,3%) tužbenog zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti i kako su tuženici u tom dijelu bili i nužni i jedinstveni suparničari, što znači da se spor u tom dijelu mogao riješiti samo na jednak način prema njima, sud je, primjenom čl. 161. st. 3. u vezi sa čl. 156. ZPP-a (arg. iz tih odredaba), uzevši u obzir sve prethodno navedeno, odlučio da tuženici odgovaraju solidarno za sve troškove dosuđene protivnoj strani.

Tužitelj ima pravo na naknadu troškova:

- sastava očitovanja na odgovor na tužbu prvotuženika u iznosu od 125.000,00 kn, primjenom Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, dalje OT),
- sastava očitovanja na odgovor na tužbu drugotuženika u iznosu od 125.000,00 kn, primjenom Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 42. OT-a,
- sastava očitovanja na nalaz i mišljenje vještaka od 26. veljače 2014. u iznosu od 125.000,00 kn, primjenom Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 42. OT-a,
- sastava očitovanja na nalaz i mišljenje vještaka od 25. studenoga 2014. u iznosu od 125.000,00 kn, primjenom Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 42. OT-a,
- sastava podnesaka od 23. srpnja 2012., 14. rujna 2012., 22. veljače 2013., 22. travnja 2013., 27. svibnja 2013., 6. studenoga 2013., 17. ožujka 2014., 3. travnja 2014. i 8. srpnja 2014. u iznosima od po 625,00 kn, primjenom Tbr. 8. t. 3. u vezi s Tbr. 42. OT-a,
- sastava odgovora na žalbu u iznosu od 125.000,00 kn, primjenom Tbr. 10. t. 4. u vezi s Tbr. 42. OT-a,
- zastupanja na ročištima od 17. rujna 2012., 10. listopada 2012., 11. listopada 2012., 5. ožujka 2013., 8. travnja 2014., 8. svibnja 2014. i 4. prosinca 2014. u iznosima od po 125.000,00 kn, primjenom Tbr. 9. t. 1. u vezi s Tbr. 42. OT-a,
- zastupanja na ročištima od 18. lipnja 2014. i 16. siječnja 2015. u iznosima od po 625,00 kn, primjenom Tbr. 9. t. 3. u vezi s Tbr. 42. OT-a,
- sudskih pristojbi na tužbu, djelomičnu presudu i presudu u iznosima od po 5.000,00 kn, primjenom Tbr. 1. st. 1. i Tbr. 2. st. 1. Tarife sudskih pristojbi sadržane u Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 26/03, pročišćeni tekst, 125/11, 112/12, 157/13),
- sudske pristojbe na odgovor na žalbu u iznosu od 2.500,00 kn, primjenom Tbr. 1. st. 2. Tarife sudskih pristojbi,
- predujmova za vještačenje u iznosima od 30.000,00 kn i 10.000,00 kn,
- troška kopiranja dokumentacije u iznosu od 99,00 kn.

Na ostale tražene troškove tužitelj nema pravo ili iz razloga jer ih je zatražio protivno odredbi Tbr. 8. t. 1. OT-a ili iz razloga jer se radi o nepotrebnim troškovima budući da se uplatnice mogu dostaviti i bez podnesaka.

Zato je sud odlučio kao pod točkama IV. i V. izreke.

U Varaždinu 16. siječnja 2015.

SUDAC

Radovan Raduka, v.r.

Za točnost otpis – ovlaštteni službenik

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od osam dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda Visokom trgovačkom sudu RH u tri istovjetna primjerka.

DNA:

1. Strankama na ročištu radi uručenja presude